

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 1. september 2013

Kirkedag: 14.s.e.Trin/A

Tekst: Luk 17,11-19

Salmer:

SK: 3 * 447 * 13 * 5 * 474 * 11

LL: 3 * 42 * 13 * 5 * 474 * 11

Taknemmelighed er en dyd, siges der. I så fald er der mere end ni utaknemmelige bæster på denne jord end de ni, der helbredte blot går. Taknemmelighed er i det hele taget en mangelvare i mange menneskers livsopfattelse. Vi har krav på, og samfundet har pligt til, for vi har ret til. Der er sandelig ikke tale om taknemmelighed, for der er jo ikke tale om nogen barmhjertighedsgerning.

Der er heller ikke tale om nogen barmhjertighedsgerning, når der hænger strøgne skjorter i skabet eller opvasken bliver taget, eller hvad der nu er dagligdagens opgaver hjemme hos os. Det er jo mere eller mindre noget, der skal gøres, og de fleste hjem har nok deres egen og mere eller mindre faste rutine for, hvem der gør hvad. Det er der ingen barmhjertighedsgerning i. Der er nødvendigvis heller ikke altid den store kærlighedsgerning i at gøre det daglige slid for den anden. Det skal bare gøres. Og det er helt sikkert, at det bliver et slid, hvis det aldrig modtages eller bemærkes med et tak. Hedder det, at det er jo din opgave, så bliver det en sur opgave. Men sure opgaver kan gøres lettere, hvis de modtages og bemærkes med et tak.

Taknemmelighed gør noget ved os. Taknemmelighed er bitterhedens overmand. Taknemmelighed er selvfølgelighedens overmand. Taknemmelighed er glædens og smilets ven. Taknemmelighed er bekymringernes værste modstander. Ikke i

den forstand, at vi skal føle taknemmelighed, næsten grænsende til underdanighed. Vi skal være taknemmelige.

Der findes en historie om to skosælgere, der rejste til Afrika. Den ene sendte straks besked hjem: Send flere sko, de går alle rundt i bare tær. Den anden sendte også besked hjem: Jeg kommer hjem igen, for hernede går ingen i sko.

På samme måde er det med taknemmelighed. Man skal vælge det som en livets mulighed. Vi skal vælge, at vi vil gå taknemmelighedens vej fremfor utaknemmelighedens vej.

Det havde den ene af de ti, den fremmede, valgt. Billedet i fortællingen om de ti spedalske, hvoraf i hvert tilfælde den ene er en fremmede, har været stærkt provokerende i datidens tilhørere og tilskuere til Jesu liv. Lige så stærkt og provokerende, som det er for nogle mennesker i vores samfund i dag. For 'de fremmede' i vores samfund er jo overhovedet ikke taknemmelige. Tværtimod, så kræver de bare ind og tager alt som en selvfølge. De burde i det mindste være taknemmelige for, at vi overhovedet lader dem være i en af vore lejre, mens vi behandler deres.

Ikke dermed sagt, at alle vi andre er taknemmelige; men vi har jo altså også betalt skat til vores samfund, og det er jo trods alt, vort land, så det har vi jo ret til og krav på, og behøver sandelig ikke være taknemmelige. Så det er noget helt andet end med de fremmede – over en kam. Dette er ikke svaret på denne problematik, jeg peger blot på en tendens, og på nogle mekanismer, som ligger lige under overfladen hos mange mennesker. Tendenser og mekanismer, som også er i spil blandt de mennesker, der fulgte Jesus og bla. så ham helbrede ti spedalske, hvoraf kun den ene, nemlig den fremmede havde valgt at vise sin taknemmelighed. Puha – det er noget møj, for

så passer fremmed-billedet jo ikke længere. Og, hvad værre er: Den fremmede får mere endnu, nemlig frelsen. Og så vil nogen selvfølgelig sige: Ja, der kan vi selv se, de forstår at rage til sig. Mod den slags argumenter, ja, hvad skal man sige?

Jeg ved godt, hvad jeg vil sige: Prøv at vælge taknemmelighedens mulighed i livet. Se muligheden i stedet for at give op, som den ene skohandler. Se taknemmelighedens muligheder i livet. Hvis de ni andre helbredte spedalske ligner de fleste mennesker i vores tid, så går der ikke lang tid, før de brokker sig over, at de ikke også har fået eller er blevet... Deres utaknemmelighed er som gødning i begærrets ukrudt, og det vokser op og kvæler deres livsmuligheder, og de går sandsynligvis fortabt i deres utaknemmelighed, for utaknemmelighed dræber liv og glæde og smil.

Den ene havde valgt taknemmelighedens mulighed i livet. Ikke med det for øje, at måske faldt der mere af. Men fordi han ville vise sin taknemmelighed.

Jeg er i den forløbne uge blevet klogere, end jeg var sidste søndag. Og min nyerhvervet klogskab går på det, Jesus siger til ham, da han kommer igen: ”Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig.”

”Din tro har frelst dig!” Den sætning har stødt mig mange gange. Fordi jeg mange gange har hørt frelsen som belønning for troen. Ergo får han frelsen og Guds velsignelse, fordi han er så god at tro på Gud. Han gør den gode gerning at tro. Derved gøres frelsen afhængig af hans gerninger. Det betyder så også modsat, at kan jeg ikke fremvise gode gerninger, så kan jeg heller ikke forvente at få frelse og velsignelse. Og hvad er så lige troens gerning? Hvad er det for en tro, Jesus belønner med frelse? Har jeg den tro? Jeg føler mig da ikke særligt belønnet

og frelst? Er det nok, at jeg går i kirke? Skal jeg også bede Fadervor morgen og aften? Summa summarum: Det hænger simpelthen ikke sammen med resten af Jesu forkyndelse, at frelsen er Guds nåde, hvis min trosgerning er forudsætningen. Og hvad har denne fremmede så udvist af tro – bare taknemmelighed. Selv om det kan være svært at finde takken frem i livet, er det så nok, hvis jeg finder den?

Men – og det er det, jeg er blevet klogere på. Det er slet ikke det, Jesus mener. Jesus siger til ham, at hans tros indhold, har frelst ham. Dvs. den, han tror på, og som hans tro retter sig imod har frelst ham. Egl. kunne Jesus lige så godt sige til ham: ”Jeg har frelst dig.” Jesus er den, han tror på og har vendt sig imod i taknemmelighed. Og netop heri er der en pointe i dobbeltheden omkring ’Din tro har frelst dig’. En pointe deri, at uden at manden havde vendt sig mod Jesus, havde han ikke taget imod troen og den, troen handler om. Uden, at manden var kommet til Jesus, kunne Jesus ikke have frelst ham.

Det efterlader os der, hvor vi ikke skal præstere troens gode gerning for at få frelsen og velsignelsen; men uden troens gerning, som får os til at gå til Jesus, kan vi ikke få troens frelse. Altså, hvis ikke vi kommer til Jesus kan vi ikke blive frelst. Hvis ikke vi ser Jesus, som taknemmelighedens mulighed og dermed som frelsen fra fortabelsen, går vi måske nok helbredte gennem livet; men vi går ikke frelste gennem døden og ind i herligheden hos Gud.

Taknemmelighed gør livet lettere, og når taknemmelighed vælges og rettes mod Jesus, er han vor frelse i troen. Derfor springer lovprisning og begejstring som salmistens ord ikke ud af følelserne, men ud af valget mellem livets muligheder. Lad os vælge som ham, at alt i os skal prise hans hellige navn.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen